

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12.09.2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski (spr.)

Sędziowie: SSO Dariusz Śliwiński

SSO Piotr Gerke

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

przy udziale Marka Polaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 12.09.2017 r. sprawy **D. K., D. M.** oskarżonych o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. i inne z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 11.05.2017 r., sygn. akt III K 732/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. L. kwotę 516,60 zł (z VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu D. K. w postępowaniu odwoławczym,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę 516,60 zł (z VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu D. M. w postępowaniu odwoławczym,
4. zwalnia oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym od opłaty za II instancję.

SSO Piotr Gerke SSO Leszek Matuszewski SSO Dariusz Śliwiński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, wyrokiem z dnia 11 maja 2017 roku, sygn. akt III K 732/16 uznał oskarżonego **D. K.** za winnego popełnienia przestępstw;

- z art. 191 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 §1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary te zostały połączone i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

W wyroku tym Sąd Rejonowy rozstrzygając o odpowiedzialności karnej **D. M.** uznał go za winnego popełnienia przestępstw;

- z art. 191 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 §1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono wyżej orzeczone sankcje karne i wymierzono temu podsądnemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 §1 k.k. zobowiązano oskarżonych D. K. i D. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się **obrońcy oskarżonych: D. M.** oraz **D. K.**, składając apelacje.

Obrońca oskarżonego D. K. zarzucił orzeczeniu obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego D. K. poprzez uniewinnienie oskarżonego D. K. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania w części dotyczącej oskarżonego D. K..

Obrońca D. M. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów art. 6k.p.k., art. 7 k.p.k. Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, względnie jego zmianę poprzez uniewinnienie podsądnego, także przeprowadzenie dowodów ze wskazanych w apelacji zeznań świadków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych D. K. oraz D. M. nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obu oskarżonych w zakresie przypisanych im przestępstw. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść obu oskarżonego, jak i wszelkie dowody im przeciwnie. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł również jakichkolwiek uchybień w przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleniach faktycznych. Wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności zostały ujawnione i przeanalizowane w sposób nie budzący wątpliwości. W ocenie Sądu odwoławczego podważanie ustaleń Sądu Rejonowego przez autorów apelacji sprowadziło się zaś jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, i jak wynika z treści uzasadniania apelacji opierało się zasadniczo na innej i - co należy podkreślić - jednostronnej ocenie zebranego materiału dowodowego. Skuteczne podważanie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do dokonania własnej odmiennej oceny materiału dowodowego przez stronę apelującą, lecz powinno polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy, czego jednak w ocenie Sądu odwoławczego nie uczynił żaden apelujący.

Wina i sprawstwo obu oskarżonych nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że oskarżeni D. K. oraz D. M. dopuścili się zarzucanych im przestępstw wskazują między innymi zeznania pokrzywdzonych P. H. (k.343-345), J. E. (k. 345-347), M. N. (k347-349). Ocena ujawnionych dowodów utrzymuje się w granicach sądowej swobody oceny dowodów (o czym szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia).

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odniesie się do zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego D. M., tj. naruszenia prawa tego oskarżonego do obrony z uwagi na prowadzenie rozpraw w dniach 8.12.2016r i 19.01.2017r pod jego nieobecność.

Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że na oskarżonym D. M. zatrzymanym w dniu 26 sierpnia 2016 roku przez funkcjonariuszy Policji i następnie tymczasowo aresztowanym do innej sprawy karnej, ciążył obowiązek zawiadomienia organów procesowych prowadzących przedmiotowe postępowanie o fakcie pozbawienia wolności. Ten obowiązek jednoznacznie wynika z obowiązujących w czasie zatrzymania podsądnego przepisów kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z przepisem art. 75 § 1 k.p.k. oskarżony jest obowiązany zawiadamiać organ prowadzący postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, jak również o każdej zmianie danych umożliwiających kontaktowanie się, wskazanych w art. 231 § 1 k.p.k., o których wie, że są znane organowi prowadzącemu postępowanie. Oskarżony D. M. został pouczone podczas pierwszego przesłuchania w dniu 1 lutego 2016 roku o powyższym obowiązku, co potwierdził własnym podpisem (k.141). Niewypełnienie przez niego tego obowiązku skutkuje tym, że wszelkie negatywne konsekwencje kierowania przez prokuratora, jak i Sąd Rejonowy korespondencji na podany uprzednio adres, obciążają oskarżonego D. M..

Wbrew temu, co twierdził oskarżony na rozprawie apelacyjnej, policjanci prowadzący postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie nie mieli wiedzy o tym, że w innym postępowaniu oskarżony ten został tymczasowo aresztowany. W dniu 26.08.2016r policjanci ci mogli mieć jedynie wiedzę o chwilowym zatrzymaniu D. M. i to do czynności procesowej prowadzonej w innej sprawie przez inny Komisariat Policji w P.. Nie mogli mieć wówczas wiedzy, że w sprawie prowadzonej przez Komisariat Policji w P. oskarżony ten zostanie tymczasowo aresztowany. Zgodnie z obowiązującymi przepisami o takim pozbawieniu wolności oskarżony winien powiadomić organy prowadzące to postępowanie.

Postawa obrońcy oskarżonego, jak i samego oskarżonego od chwili kiedy oskarżony dowiedział się, że toczy się przeciwko niemu niniejsze postępowanie sądowe, jednoznacznie wskazuje, że nie widział on potrzeby powtarzania w jakimkolwiek zakresie, przeprowadzonego pod jego nieobecność postępowania dowodowego.

W toku toczącego się postępowania karnego, natychmiast po ujawnieniu, że podsądny przebywa w jednostce penitencjarnej Sąd wyznaczył mu obrońcę z urzędu w osobie autora apelacji. Oskarżony oraz jego obrońca uczestniczyli w terminach rozpraw w dniach: 19 stycznia 2017 roku oraz 29 marca 2017 roku oraz 27 kwietnia 2017 roku. Oskarżony osobiście zapoznawał się z aktami sprawy. Żaden z nich nie postulował o powtórzenie czynności dowodowych przeprowadzonych pod nieobecność oskarżonego. Wydaje się oczywistym, że gdyby taką potrzebę zauważyli to złożyliby stosowane wnioski dowodowe.

Podniesienie powyższego zarzutu w apelacji, przy opisanej bierności obrońcy i oskarżonego na rozprawie głównej przed Sądem I instancji, stanowi jedynie przejaw taktyki procesowej, a nie przedstawienie rzeczywistych uchybień Sądu Rejonowego.

Żadnych zastrzeżeń Sądu II instancji nie wzbudza ustalenie sprawstwa oskarżonych w zakresie przestępstw popełnionych na szkodę P. H.. Sąd Rejonowy prawidłowo odtworzył winę i sprawstwo podsądnym na podstawie zeznań wspomnianego świadka, słusznie uznając je za wiarygodne. Należy podkreślić, że pokrzywdzony jest dla podsądnym osobą obcą i nie ma żadnego interesu aby ich niesłusznie obciążać. Wręcz w jego interesie jest to, i to od samego początku postępowania, aby odpowiedzialność karną poniosły te osoby, które rzeczywiście popełniły przestępstwo na jego szkodę.

Prawidłowość czynności okazania przeprowadzonego w postępowaniu przygotowawczym i rozpoznanie przez pokrzywdzonego oskarżonych, jako sprawców przestępstwa, nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego. Należy podkreślić, że pokrzywdzony złożył zeznania obciążające oskarżonych, w zasadzie następnego dnia, po popełnieniu na jego szkodę przestępstwa i wskazał charakterystyczne cechy wyglądu obu sprawców. Okazanie wizerunków oskarżonych miało miejsce miesiąc po zawiadomieniu organów ścigania. Podsądny miał zatem w pamięci twarze podsądnych i mógł ich z łatwością zidentyfikować na podstawie przedstawionych mu zdjęć. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wskazujące na problemy świadka z rejestrowaniem i odtwarzaniem spostrzeżeń.

Nie jest tak, aby świadek musiał uwiarygadniać swoje relacje procesowe innymi dowodami. Przepisy kodeksu postępowania karnego nie wykluczają skazania osoby postawionej w stan oskarżenia w oparciu jedynie o relacje pokrzywdzonego. Jego zeznania, w powiązaniu z jego zachowaniem po tym jak popełniono na jego szkodę przypisane oskarżonym przestępstwa, tworzą logiczną całość i uwiarygodniają jego wersję wydarzeń.

Sąd I instancji słusznie podważył wyjaśnienia obu oskarżonych w których zaprzeczają swojemu sprawstwu. Sąd Rejonowy przedstawił, w pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku, logiczną ich analizę. Nie znalazła również potwierdzenia linia obrony oskarżonego D. M., że nie przebywał na miejscu zdarzenia albowiem w tym czasie pracował. Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony wykazał jedynie, że w październiku 2015r realizował prace remontowe wspólnie z M. K. i P. K..

Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku dowodowego zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego D. M. o przesłuchanie w charakterze świadka D. K. (1) na okoliczność czasookresu w jakim oskarżony ten wykonywał zawartą na jej rzecz umowę remontu. Wniosek ten jest, zgodnie z art. 427§ 3 kpk, spóźniony. Oskarżony mógł wnioskować przeprowadzenie tego dowodu w toku postępowania przed Sądem I instancji. Na marginesie należy zauważyć, że okoliczność jaka miałyby być udowodniona poprzez przeprowadzenie tego dowodu, byłaby nieprzydatna dla niniejszego postępowania. Na podstawie tego dowodu by ustalono jedynie w jakim okresie oskarżony wykonywał zawartą z tą osobą umowę, a nie co robił w chwili kiedy popełnił przypisane mu przestępstwo.

Żadnych zastrzeżeń nie wzbudza przypisanie podsądnemu D. K. popełnienia przestępstwa na szkodę J. E.. Sąd Rejonowy słusznie uznał wypowiedzi procesowe pokrzywdzonego za miarodajne dla odtworzenia stanu faktycznego. Co istotne, świadek szczerze zrelacjonował przebieg zajścia nie ukrywając również swojego zachowania wobec podsądnych, w tym obraźliwych wobec oskarżonych wypowiedzi jego partnerki sfrustrowanej głośnością imprezy mającej miejsce w mieszkaniu jednego z podsądnych (k.345).

Fakt bliskich relacji pomiędzy tymi pokrzywdzonymi w żaden sposób nie podważa ich wiarygodności. Świadkowie złożyli rzeczowe relacje procesowe opisujące zachowania przestępcze oskarżonych. Co więcej zwrócili oni uwagę na okoliczności korzystne dla D. M.. Świadek J. E. wprost zeznał, że „ Ja nie byłem w stanie się podnieść. Zanieśli mnie potem z tego, co się dowiedziałem, pan D. mnie zaniósł do mieszkania. Po głosie słyszałem, że to sąsiad z góry, ale co ledwie co widziałem, byłem w szoku (k.346).

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadka G. K.. Swoje rozumowanie szczegółowo przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Żaden z apelujących nie przedstawił przekonujących argumentów podważających tę ocenę.

Sąd I instancji prawidłowo uznał, że oskarżony D. M. wypowiedział wobec pokrzywdzonej M. N. groźby karalne, które wzbudziły w niej obawę spełnienia. Jak ustalono jego wypowiedzi wypowiedziane pod jej adresem były na tyle brutalne w swej treści i sugestywne, że obiektywnie rzecz ujmując u każdej osoby wzbudziłyby obawę spełnienia. Zarówno ten oskarżony, jak współoskarżony D. K. są mężczyznami o krępej budowie ciała zdolnymi do wyrządzenia krzywdy fizycznej. W inkryminowanym dniu byli również pod wpływem alkoholu. Co istotne, obaj gdy zwrócono im uwagę, że w ich mieszkaniu jest za głośno zachowywali się w sposób arogancki i agresywny.

Pokrzywdzona jako osoba słabsza fizycznie miała powód, aby się obawiać spełnienia tych zapowiedzi z uwagi na właściwości fizyczne oskarżonego oraz stojącego przy nim współoskarżonego, a także ich nieobliczalność.

Całkowicie nieistotne są zastrzeżenia obrońcy oskarżonego D. M., co do tego, że oskarżony pomógł pobitemu pokrzywdzonemu. Obrońca stara się nie zauważyć, że to groźby z ust podsądnego pod adresem pokrzywdzonej padły jeszcze przed pobiciem jej partnera przez D. K.. To zachowanie nie ma zatem wpływu na prawidłowość ustaleń faktycznych.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku dowodowego zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego D. M. o przesłuchanie w charakterze świadka M. J.. Wniosek ten jest, zgodnie z art. 427§ 3 kpk, spóźniony. Oskarżony już w toku postępowania przygotowawczego wskazywał na tę osobę, podnosząc, że nie widziała ona przebiegu zdarzenia-karta 144 akt w zw. z k.578.

Nie potwierdził się również zarzut naruszenia art.410 k.p.k. W niniejszej sprawie, przekonanie o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów było poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.). Nadto ustalenia Sądu były efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych oraz zostały one wyczerpująco i konstruktywnie, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z całą stanowczością należy podkreślić, iż nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie takiej, czy innej oceny dowodów przeprowadzonych lub ujawnionych na rozprawie. Jeśli więc z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd nie dał wiary części wyjaśnień oskarżonego i wskazał powody tego stanowiska, to nieuwzględnienie okoliczności wynikających z wyjaśnień nie stanowi naruszenia omawianego przepisu. O naruszeniu takim można byłoby mówić wówczas, gdyby sąd w uzasadnieniu w ogóle nie doniósł się to tych dowodów. Taka sytuacja zaś w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Obrońca błędnie wskazał również na obrazę art.4 k.p.k. Przepis art. 4, k.p.k. w ogóle nie mogą być samodzielną podstawą apelacji ponieważ formułują one tylko zasady procesowe, których wysoki poziom abstrakcji normatywnej powoduje, że bez powiązania ich z konkretnymi przepisami prawa procesowego, "ucieleśniającymi" te wskazania ogólne, wykluczone jest posługiwanie się nimi w środku odwoławczym. (vide: postanowienie z dnia 30 lipca 2008 r., II KK , LEX 448993). W istocie autor apelacji wniesionej ograniczył się do głośłownego wskazania naruszonych przepisów bez jakiegokolwiek wskazania obrazy innych przepisów stanowiących wszakże konkretyzację przepisów czy 4 k.p.k.

Sąd II instancji nie znalazł żadnych podstaw, aby reformować wymiar sankcji karnych orzeczonych wobec oskarżonych.

Rażącą niewspółmierność kary ma miejsce wówczas, gdy orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy- gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz.60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r. II KRN 198/94).

Zdaniem Sądu odwoławczego, kary bezwzględne pozbawienia wolności wymierzone przez Sąd Rejonowy w punktach 1,2,3,5,6,7 stanowią sprawiedliwą odpłatę za zło wyrządzone pokrzywdzonym. Odpowiadają one stopniowi społecznej szkodliwości czynów oraz zawinienia podsądnych, realizując zadania z zakresu prewencji generalnej i indywidualnej. Oskarżeni dopuścili się przestępstw o olbrzymim stopniu społecznej szkodliwości. Przypisane oskarżonym zachowania utwierdzają w przekonaniu o ich głębokiej demoralizacji i zuchwałości.

Istotną okolicznością obostrzającą jest to, że oskarżeni byli uprzednio karani i to za popełnienie groźnych przestępstw. Osądzona przez Sąd Rejonowy działalność przestępcza dowodzi, że oskarżeni nie wyciągnęli z uprzednich skazań żadnych wniosków. Wobec tego rodzaju sprawców należy sięgać po sankcje karne o charakterze izolacyjnym.

Bez znaczenia dla wymiaru represji karnej wobec D. K. pozostaje to, że posiada on na utrzymaniu dziecko. Oskarżony powinien był pomyśleć o swoich najbliższych i ciężającej na nim odpowiedzialności, zanim podjął decyzję o popełnieniu serii przestępstw na szkodę różnych pokrzywdzonych. Na obecnym etapie ta okoliczność jest nieistotna. Oskarżony swoim zachowaniem dał świadectwo temu, że przedkłada kontynuowanie przestępczego sposobu życia nad powinności rodzicielskie.

Sąd Rejonowy orzekł również sprawiedliwe kary łączne w punktach 4 i 8 zaskarżonego wyroku. Prawidłowo wykluczył ukształtowanie kary łącznej wedle zasady absorpcji. Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (vide: wyrok SA w Gdańsku w wyrok z 3 I 1997 r., II Aka 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8). Z reguły popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest natomiast czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok SA w Warszawie w wyrok z 12 VII 2000 r., II Aka 171/00, OSA 2001, nr 1). Sąd Rejonowy te czynniki starannie uwzględnił, wymierzając karę łączną w wysokości wyższej od najsurowszej z wymierzonych kar jednostkowych. Co istotne, zamachy przestępcze zostały podjęte na szkodę różnych pokrzywdzonych i godzą w różne dobra prawne jak mienie, wolność, czy zdrowie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. L. kwotę 516,60 złotych (z VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu D. K. w postępowaniu odwoławczym,
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę 516,60 złotych (z VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu M. M. w postępowaniu odwoławczym,
4. zwolnił oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym opłaty za II instancję .

SSO Piotr Gerke SSO Leszek Matuszewski SSO Dariusz Śliwiński